

EL GRAN JOC (11)

El dia clar i sense núvols del bosc s'havia convertit en una nit negra i trista, profundament fosca, en un obrir i tancar d'ulls. Pels no iniciats en les aventures de rol, una situació com aquesta només podia significar una tempesta terrible i molt, molt humida. Segur que pensarien "Oh, punyeta, ara quedarem ben xops!" i no s'equivocarien. De ben segur que buscarien un refugi, potser una cova o, en cas d'extrema necessitat, un sortint rocós que els pogués resguardar de la pluja. I farien bé. Cal tenir cura de les armes: és millor que no es mullin o resultarien inservibles. A més, a ningú li agrada passejar-se pel món amb els mitjons mullats.

Però els nostres nois no eren no iniciats. Bé, potser en les trampes i trucs del rol sí, però no en la vida. I la seva era una absoluta desgràcia. Per a ells i pels altres. Havien descobert els núvols de tempesta a quilòmetres de distància, quan encara eren una taca miserable de color fosc en un punt allunyat del vast cel blau. Ho van ignorar. Estona més tard, van descobrir que aquells núvols feia hores que els seguien, i van pensar que els despistarien. En un trencall del camí, es van amagar darrere d'uns arbres i van esperar que la tempesta passés de llarg. I així va ser: els núvols, confosos, no van saber quin camí agafar, així que es van dividir i cada meitat va seguir una ruta diferent. Els nois, alleugerits, i convençuts que eren més llestos que una colla de núvols esfilagarsats, van esperar una estona més abans no van seguir avançant.

Poques hores després, els núvols que els precedien es van adonar que els havien pres el pèl i van fer mitja volta, descobrint astorats que tenien aquella colla de desgraciats tot just al darrere. És fascinant la velocitat a la que es desplaça la llum, oi? Quasi indetectable. És molt difícil veure com els feixos d'electrons es mouen d'un costat a un altre. Molt difícil. No obstant, i en determinades ocasions, ocasions especials com la que vivien els nois, sí era possible veure-ho. Era un d'aquells espectacles que regala la natura a uns pocs afortunats.

L'Atobe, en Híbari, en Hitsugaya, en Kid, en Zura, l'Ouji i en Zoro van veure clarament com un feix d'electrons en forma de braç sortia de dins dels núvols i s'allunyava uns quants milers de quilòmetres enllà. Van veure, sense cap mena de dubte, com engrapava la seva altra meitat i l'arrossegava fins allà on eren ells. Van observar horroritzats, tot i que l'Ouji fingia més que altra cosa, com les dues meitats de la tempesta es fonien en una de sola. Garratibats de la por, van veure com es dibuixava un somriure entremig dels núvols.

"Pues vaya idea de mierda la tuya, Kid. ¡Como guía, eres un maldito paquete!"

Després, tot va ser claror. Claror i una tènue olor a socarrimat.

"Ai, la patata. Creo que esas malditas nubes me han causado una arritmia." - la primera descàrrega els va enganxar per sorpresa. La segona no. Mentre els núvols es recarregaven les piles, els nois van sortir corrent comes ajudeu-me, dispersant-se per tot el territori, que era increïblement extens, i perdent-se la pista els uns als altres. En aquells instants, l'Atobe era sota d'un sortint suficientment gran per aixoplugar-lo a ell i la seva raqueta, però no a en Zura i en Zoro. El primer semblava que gaudia jugant sota la pluja: en Zura corria amunt i avall, saltant dins de tots els bassals que trobava

"Mira que hi havia gent amb qui quedar soterrat i M'HAVIES DE TOCAR TU!"

"Amigo mío, esas cosas las decide el destino. ¿Qué poder crees que tengo yo sobre él?"

"I una merda el destí! Te m'has enganxat als pantalons i m'has obligat a arrossegar-te a punta de ganivet! No culpis el destí de les teves dèries de grandesa!" - quan els núvols es preparaven per regalar-los el segon llampec, en Hitsugaya s'havia dirigit cap a la cova més propera que havia vist. Amb l'Ouji penjant-li de l'esquena. Van entrar-hi a temps de veure com aquell maliciós llampec incendiava el punt exacte on havien estat ells tan sols uns segons abans. També van veure en rigorós directe com l'entrada de la cova quedava colgada per un pedrot gros com una muntanya. Sense gaire més opcions que seguir avançant cova avall, en Hitsugaya i l'Ouji es van endinsar a les entranyes de la terra.

El panissar va respirar tranquil quan en Zura en va sortir. Davant seu s'estenia quasi fins a l'infinit un ermot de dimensions considerables. Un ermot buit i solitari que en Zura ja odiava, i això que encara no n'havia flairat l'aroma. Era tan agradable que els animals havien decidit no viure-hi per no acaparar-lo. I les plantes que l'ocupaven n'estaven tan enamorades que, enlloc d'abocar-hi oxigen, se'l guardaven per a elles: no volien molestar les flaires de l'ermot. Al final, més enllà de l'horitzó, en Zura va intuir la forma mig ensorrada d'un castell. D'alguna manera, que no tenia res a veure amb la lucidesa mental d'un ésser pensant, va saber que aquella era la seva destinació. Potser era cosa de la veueta del panissar, que se'l volia treure del damunt. O potser era la seva pròpia veu interior, que li cridava paraules a l'atzar fins que alguna encaixava amb el cony d'estat mental que tingués en aquell maleït moment. O potser, només potser, era cosa del cartell de fusta que tenia al davant.

¿VES ESE PUTO CASTILLO?! ¿LO VES?! ¡PUES ENTONCES NO ENTIENDO QUÉ HACES AQUÍ PARADO COMO SI FUERAS UN PUTO CUADRO COLGADO EN UNA PARED! ¡CAMINA, COÑO!

Potser.

"Haha! Amb el meu camí ben teixit, ara em toca creuar aquest ermot mig podrit. DONCS QUINA PUTA MERDA, ANTONIA!" - ni ell mateix sabia exactament amb qui estava parlant, però ja hem dit que en Zura no portava bé això de la soledat.

El camí estava sent llarg i penós. I sorprenentment cridaner. Tots aquells cartells que li bramaven ordres l'estaven deixant mig sord. I no només per les majúscules, sinó per l'eco de la veu que els precedia. Era com si les Mestresses de la Masmorra fossin allà amb ell, vagarejant per aquelles humides i brunes terres.

"¡PORQUE LO ESTAMOS, PINCHAUVAS!" - del darrera d'una roca en va sortir la Kireko, enfangada de cap a peus i molt, molt enrabiada. - "Tú también lo estarías con tanto mosquito dando por culo. A ver, papanatas, ¿dónde andan el resto?"

"Haha! En Zura solet i capcot, viatja amb calma per l'ermot. Haha!"

"¿Por qué habla con rimas? ¿POR QUÉ HABLA CON RIMAS?! ¿Quiere que le parta la cara? ¿Es eso? ¿QUIERE QUE LE PARTA LA MALDITA CARA?!"

"Jo crec que està traumatitzat."

"¿Traumatizado? ¡Pero si aún no les hemos hecha nada!"

"Zura. Zura? Escolta, que voldries acompanyar-nos al nostre castell? Tenim pastissos."

"¿Ah sí? ¿Y POR QUÉ NO HE SIDO DEBIDAMENTE INFORMADA DE ELLO?"

“Perquè són aquells pastissos especials. Sí, sí, no facis aquesta cara, Kireko. Aquells, els especials. Ja saps de què parlo.”

“La verdad es que no, pero me la sopla. Yo quiero pastelillos. Tú, el majadero, súbete al monocromático, ¡y rapidito!” - d'entre els tolls d'aigua putrefacta de l'ermot van sorgir en Sebastian i l'Ulquiorra, vestits amb arnesos d'on penjaven uns cistells perfectes per a portar préssecs però que, en aquesta ocasió, servirien per carregar la Nalataia, la Kireko i en Zura.

“Haha! Això serà divertit, potser em trencaré fins i tot un dit. Haha!”

“Como siga hablando en rima, le arranco la cabeza, ¡AVISADA ESTÁS!” - la Nalataia va demanar a l'Ulquiorra que fes callar en Zura. Així que, mentre corria carregant aquell pes mort, l'Ulquiorra es va deixar caure dins d'un bassal de fang espès i negre justament quan el seu passatger tenia la boca oberta. No va dir res més en tot el viatge, és clar que l'Arrancar tampoc tenia clar que respirés.

“Mmh, ¿no estaremos bajando demasiado, no?”

“Ara et fa por la foscor?”

“¿A mí, miedo la oscuridad? Para nada, pero no estoy seguro de que me gusten demasiado esos ruiditos que se oyen cuanto más abajo nos dirigimos.”

“Així que tu també els sents, eh? Esperava que només fos el meu cervell cansat i suïcida.”

“Ajá. Y bien, ¿qué hacemos con esas vocecillas que nos avisan que van a sacarnos las tripas por la nariz, a beberse nuestros jugos internos y a dormir en nuestra entrepierna mutilada?”

“Imagino que quan dius *hacemos*, vols dir faré, perquè em semblaria molt estrany que tu moguessis mig dit per altra cosa que no fos assenyalar-me els meus flagrants errors.”

“A mi favor, y para variar, diré que no es culpa mía. Son ellas quienes me han dado el papel de inocente e indefenso nardo —“

“Bard.”

“Eso. Así que, ya ves, por mucho que quisiera ayudarte, cosa que no me apetece en lo más mínimo, tampoco podría.” - a una distància indefinida en aquella foscor però, amb tota probabilitat, més propera del que en Hitsugaya voldria, se sentien tambors. Tambors en les profunditats...

“Al final, ens cardaran denúncia per plagi.” - va notar com trepitjava alguna cosa tova. I a continuació, el buit. Un buit tremendament profund i en caiguda lliure. Cap els tambors.

El cop va ser humit. Humit i mullat, però no del tipus que inclou litres i litres d'aigua, no. Més aviat del que suposa muntanyes i muntanyes de femta fresca. Remugant i espolsant-se la caca del damunt, en Hitsugaya i l'Ouji van arribar a terra. Allà els esperaven unes criatures grosses, lletges, brutes i amb unes boques tan farcides de dents que n'hi havia que s'obrien camí a cops, esbocinant aquelles que els quedaven al davant.

“Bueno, por lo menos vas a tener una buena excusa para pegarte con ellos.”

“Ah, sí?”

“¡Claro, imagina lo que podría pasar si intentará sacármelos de encima con alguna de mis canciones!”

“Que m'hi hauria de barallar igual?”

“Correcto.”

“I la diferència?”

“Que ahora sólo están enfadados porque nos hemos caído en su caca. Si yo cantara, estarían enfadados por lo de su caca y coléricos por mis canciones.”

“Ben vist.” – els pobres animalons ni tan sols van veure com se'ls abraonava al damunt. Però van sentir, sense cap mena de dubte, el seu gèlid acer travessant-los de costat a costat. Les bèsties subterrànies no es van quedar de braços plegats i, a l'uníson, van iniciar una dansa mortal que polvoritzava qualsevol cosa que enganxessin sota els seus enormes peus. Per poc, per molt poc, no van ser els cabells de l'Ouji i, de retruc, tot ell.

La barra de vida d'en Hitsugaya es va il·luminar com mil sols i, d'entre les bromes de la cova en va sorgir una veu.

“¡MENOS MAL, ALGUIEN QUE SUBE DE NIVEL! ¡YA ERA HORA!”

En Hitsugaya va notar com el seu gel ara era més fred. Així que va aprofitar la distracció que la veu havia provocat entre aquelles criatures tan violentes i estranyes, i les va congelar totes de cop. Així, d'una sola estocada. L'Ouji s'ho mirava des de la pila de caca, ben amagat dins, que hi feia caloreta i s'hi estava millor. La seva barra de vida també s'havia il·luminat, però estava enterrada sota tantes capes de merda, que ningú se'n va adonar, ni tan sols la veu.

“Esta historia será épica en cuanto obvie lo del hielo y, en lugar de bicharracos grandes como puentes, diga que eran topos del tamaño de un bebé recién nacido.”

“I SERÀ MENTIDA!”

“Bueno, es prerrogativa de los bardos adornar un poco nuestros cuentos.”

“PERÒ NO A PITJOR, CABRÓN!”

La barra indicadora d'en Hibari havia superat el límit espacial que ocupava i ara s'estenia més enllà dels turons i valls ressecs que conformaven el paisatge. Tan bon punt havia deixat que en Kid fes la seva feina i el guiés, havien començat els atacs. En Hibari sospitava que en Kid els buscava expressament, com si tingués un sensor pels monstres. És clar que també podia ser cosa del do que li havien atorgat aquell parell de sonades. Ben mirat, podria ser cosa del seu propi do d'assassí. El cas era que el poder d'en Hibari era tan vast i incommensurable que, amb tota seguretat, estava atraient a criatures d'altres paratges: cap dels dos es va creure, ni per un instant, que l'hàbitat natural d'un pop de dotze tentacles fos el desert.

“Ai, mareta...” – en Kid buscava desesperadament algun roc on agafar-se. Baixaven per una paret vertical de roca més llisa que la seda i li estava costant la vida no precipitar-se avall. Encara que hagués après a fer ventosa amb la boca, els seus músculs facials tenien un límit. I els pulmons, també. En Hibari foradava la roca amb els tonfaa. I, de passada, les bestioles voladores que provaven de fer-los caure. “Pensava que els havíem despistat després de saltar per aquell barranc.”

“I els hauríem despistat si no haguéssis cridat “Kyaaaaaaaaa” mentre queies.”

“M'HAS LLENÇAT AL BUIT SENSE AVISAR!”

“I si t'ho hagués dit, hauries saltat voluntàriament?!”

“Bé, potser a la de tres sí...”

“Ah, doncs arreglat! La pròxima vegada que ens persegueixi una bandada d'animals furibunds, els demanarem que et permetin saltar a la de tres perquè fer-ho de manera espontània per salvar la vida NO VA AMB TU!”

“No cal que siguis irònic!”

“No, només cal que sigui eficient o les coses aquestes se'ns menjaran vius. AIXÍ QUE DEIXA'M SER-HO I NO EM DISCUTEIXIS

CADA MINÚSCULA DECISIÓ!"

"Han estat més de dos metres i mig de caiguda!"

"I JO THE VIST SALTAR MÉS ALT PROPULSAT PER LA RAQUETA DE L'ATOBÉ! Calla d'una vegada, pesat!" - els faltaven un parell de metres per arribar a terra i dues mitges dotzenes de micos alats per poder respirar tranquils, quan en Hibari va notar les vibracions. Alguna cosa reverberava a les entranyes del penya-segat i es dirigia directa on eren ells dos. "Kid, salta!" - i en Hibari es va deixar anar.

"Què?! Així, tant de sob—" - una boca enorme, sense dents i coberta d'un moc tan corrosiu que s'havia carregat la roca va engolir en Kid, silenciant el crit que ja li creixia a la gola. Aquell cuc gegantí va tancar la boca, es va empassar el sopar i, durant uns segons, es va quedar quiet: ben bé semblava una estàtua picada directament a la roca. En Hibari va sospirar perquè ara hauria de perdre el temps rescatant el pocapena del seu compa—

"Ben fet, Cagalló!" - una persona normal s'hauria trencat el coll aixecant el cap tan de pressa com ho havia fet en Hibari. Òbviament, en Hibari no va ser pas cap excepció: la reacció tan veloç que havia tingut en escoltar aquella veu el va deixar inconscient a l'acte. Estès a terra, indefens i lluint unes abdominals fetes per ratllar xocolata, en Hibari no es va adonar de la llengua que se li atansava perillosament. Ni de com el repassava amunt, avall i de tornada. Ni tampoc va notar com el girava bocaterrosa i li palpava sensualment aquell cul rodó i ferm com un préssec madur acabat de co—

"Que sí, que té un coi de cul perfecte! Et podries limitar a dir que me l'enduc a les masmorres del castell perquè les Mestresses se n'aprofitin o vols continuar descrivint el seu cos tros a tros?! No sé, podries parlar de les seves pestanyes, que són llargues i parpellegen amb la mateixa elegància que les ales d'una papallona! O dels seus ulls profunds com l'oceà però tan freds com l'iceberg que va enfonsar el Titanic! I què me'n dius de la seva veu? Sedosa! Líquida com la mel. Profunda i seductora, tant que fa caure calces i calçons per allà on passa! Una veu que xiuxiueja a l'oïda paraules fetes d'acer. També té cabell, saps? Uns cabells lluints i del color del carbó. Uns cabells que acaricien la brisa que es passeja entre ells! Uns cabells que et fan pessigolles quan el tens tan pròxim que el seu alè t'escup a la cara. Oh, oh, i els dits! Quins dits, fets per retenir el temps entre carícies i cops de puny directes a l'entreuix! I espera, que encara podem passar a paraules majors! Encara no hem dit res sobre el seu cig—" - en Takuma s'estirava dels cabells alhora que parlava amb el buit, que era tot el que tenia al davant: un buit enorme, pedregós i calorós. "Ah, ara ets el buit, no?! Però quan et convé, bé que participes! Botifler!" - el vampir, amagat sota una capa de pelfa gruixuda com un matalàs d'hivern, va agafar les regnes del cuc i, d'un salt que per poc no estimba en Hibari contra la paret vertical, el va fer entrar de nou al forat. Cap a on, ningú ho sabi—

"Al castell, cony de tarat! Si t'ho he dit tretze línies més amunt!"

"Espero y deseo que te ahogues en tus propios orines, cabeza de sapo, porque si debo esperar a que lo haga el charco, ¡ESTOY JODIDO!" - després que en Zoro s'hagués passat hores exigint a l'Atobe que rescatés en Zura del bassal, i vistos els nefasts resultats de l'operació de rescat, el tennista havia decidit llançar el seu company a aquella bassa empassa-persones. Però els resultats no havien estat els esperats.

"Abans t'arrancaran els ulls aquell parell de voltors que ja paren taula!" - en Zoro no es creia la seva sort: mai ho feia perquè, irremeiablement, alguna cosa la torçava i anava a pitjor. Però el pla macabre de l'Atobe no havia funcionat: l'havia deixat anar amb tanta força, que tres quarts de la bassa havien regat el terra del voltant. I el quart restant s'havia assecat

quan els núvols havien cedit el seu lloc a un sol de justícia. “Què et costa deslligar-me? L'intent d'assassinat t'ha sortit força malament. Qui sap, potser deslligant-me recau damunt meu una desgràcia pitjor i et desfàs de mi sense ni adonar-te'n!”

“Te crees muy listo, cabeza de alcornoque. Bueno, pues no lo eres. Si te desato, ya me puedo ir despidiendo de mi hermosa cabeza unida a mi aún más bello cuerpo.”

“És una possibilitat.”

“Bueno, pues me ahorraré el riesgo. Gracias.”

“Però si hem vingut a jugar!”

“¡Y UNA MIERDA! ¡HEMOS VENIDO A SOBREVIVIR! Y si te hago caso, yo pringo el primero. Así que no, se siente, pero no cuela.” - en Zoro es va posar de peu i a saltirons es va apropar al seu company de viatge. La imatge desoladora del prat sec i ventós que s'estenia als seus peus hauria d'haver estat la primera de les moltes pistes que els asseguraven a crits que moririen entre terribles patiments si gosaven endinsar-se en aquell ermot sense fi. Els ossos abandonats d'una bèstia prou grossa com per rivalitzar en mida amb un tiranosau eren la segona pista. Però l'Atobe va passar-hi pel damunt, trepitjant amb ràbia, i remugant que tota aquella calima no seria bona pel seu cutis.

“No sé jo si la nostra primera preocupació hauria de ser l'estat hídric de la nostra pell.”

“Que tú seas más basto que un campo de trigo, no quiere decir que al resto no nos guste cuidar nuestra imagen.” - miressin on miressin, i miraven molt perquè no se suportaven l'un a l'altre, tot era terra resseca, esquerdes entre les roques i plantes magres que onejaven al ritme dels espasmes agònics causats per la falta d'aigua. En Zoro estava cansat de tant moviment per sota del genoll, més que res perquè els talls d'aquelles herbotes ja li arribaven a l'os.

“CONY DE GESBOT TORRACOLLONS! Com enganxi una dalla, US FARÉ XIXINES!”

“A todo cerdo le llega su San Rogelio...”

“San Benito!”

“¡San lo que me sale de la punta del nardo! A ver si vas a ser tú nuestro refranero de referencia, ¡no te jode!” - si no els coneguéssim millor, qualsevol diria que caminar per aquell paisatge de pel·lícula de sèrie Z els estava passant factura, que les seves ments esgotades per l'esforç físic començaven a fer figa, que tota la tensió acumulada necessitava una vàlvula d'escapament i que la confiança intransmutable que hi havia entre ells els convertia en les dianes perfectes. Però precisament perquè entre ells existia aquella franquesa i familiaritat, aquell coneixement primitiu que ens ajuda a reconèixer allò que ens serà útil en algun moment de la vida d'entre allò que és un mur absurd contra el que no val la pena trencar-se les banyes, era evident que les paraules enverinades que es llançaven mútuament eren tan certes com que l'Ulquiorra feia estona que els seguia d'amagat i encara no l'havien vist.

“Ni que m'haguessin vist, tampoc hi hauria gaire diferència.” - i tenia raó. L'Arrancar no era precisament silenciós, però aquell parell de sòmines ni se n'havien adonat. Ells seguien cridant-se coses boniques a tot drap. Quantíssim amor.

“CAP DE CIGRÒ EN REMULL!”

“¡CHUPAPIEDRAS!”

“PELAPATATES!”

“¡COMEGUISANTES!”

“TU TAMBE TENS GANA, EH?”

“¡PUES SÍ, MUCHA!”

“Doncs m'ha semblat veure que es movia alguna cosa darrere nostre.” - en Zoro va preparar les seves katanes, a punt per

atacar l'animal salvatge que els rondava.

“Espera, que le asusto con la raqueta.” – l'un per davant i l'altre fent la volta als matolls d'on procedia l'escàndol animal, els dos companys d'armes, els dos camarades inseparables, dos amics a la flor de la vida, dos éssers de llum units pel fil roig del dest—

“¡¿TE VAS A CALLAR DE UNA PUTA VEZ O QUÉ?!” – justament quan l'Atobe era a mig pam de la seva presa, l'Ulquiorra va sorgir d'entre el bardissar, i armat amb el que semblava ser una pedra lligada a una corda mitjanament llarga, va atacar el tennista. Brandava la fona improvisada com qui fa giravoltar un tanga en un striptease i, amb la mateixa punteria que un meló, la pedra va sortir disparada cel amunt, on es va perdre i res més se'n va saber. Quan en Zoro i l'Atobe van estar ben segurs que aquell roc no tornaria a baixar, es van abraonar damunt del seu enemic amb dents, ungles, puntades de peu i escopinades. La batalla va ser ferotge. I certament fastigosa.

“Oye, pues no me parece tan mal sitio para establecer mis dominios, ¿no crees?” – l'Ouji i en Hitsugaya havien abandonat a la seva sort aquelles fosques criatures farcides de dents i ultracongelades com els medallons de lluç del súper, i ara caminaven a cegues per un interminable laberint de passadissos, portes rovellades i desnivells.

“Els teus dominis? Això? Pensava que esperaves dominar el món sencer...”

“Bueno, por algún sitio hay que empezar.”

“I vols fer-ho aquí, en el lloc més fosc, pudent i aïllat de l'exterior que has trepitjat mai?”

“Más oscuros y lóbregos son mis secretos...” – va dir el príncep extraterres—

“... tos... tos...”

“Mh, ¿qué ha sido eso?”

“... so... so...”

“Jo diria que és l'eco de la cova.”

“¿Eco? ¿Y quién es eco y por qué pretende robarme el protagonismo?”

“No, Ouji, l'eco no és ningú i—”

“¡Pues más a mi favor! Si no es nadie, ¡que me deje en paz y se busque una afición!”

“... ción... ción...”

“Que no, Ouji! L'eco és un fenomen físic relacionat amb la reflexió del so. Té lloc quan una ona sonora es reflecteix de manera perpendicular en una paret. D'aquesta manera, ens arriben sons que ja han estat emesos amb anterioritat i que la nostra oïda ha percebut com a directes en un primer moment.”

“Repito, ¿quién es este eco y qué diantre quiere de mí? Y añadido: he visto como te sacabas el móvil del bolsillo y lo consultabas en Wikipedia, así que no te des tantos humos, porque no cueles.”

“No és ningú perquè NO EXISTEIX! És una aberr—”

“Aaaah, bueno, pues si no existe, me quedo mucho más tranquilo, aunque un pelín preocupado. No tenía yo constancia de que mi oído doguriano fuera capaz de captar sonidos inexistentes. ¿Acaso son los vestigios de las criaturas ausentes de la cueva que intentan confundirnos y conducirnos a una muerte casi segura en la que lucharás hasta perder el aliento por mi vida, y de la que jamás de los jamases volveremos? ¿Serán estos túneles nuestra condena en vida por todas aquellas tropelías cometidas en nuestros años de juventud?”

“Però quants anys creus que tens, desgraciat?!”

“¿Cuántos me echas? La respuesta podría sorprenderte...”

“Me la bufa i me la rebufo quants anys tinguís, jo el que vull és sortir d'aquesta trampa subterrània, QUE JA N'ESTIC FINS EL CAPDAMUNT!”

“Pues entonces no será para tanto.” – per unanimitat, i perquè quasi el mata d'una estocada directa al fetge, l'Ouji va decidir que seria ell qui guiés aquella expedició exprès cap a l'ultra-món. O cap a la salvació, això encara s'havia d'acordar.

“D'ACORDAR RES! Sortirem d'aquí sense deixar-hi més que algunes hores perdudes i prou, PERÒ SORTIREM!”

“Claro que sí, chiquitín. Tú no te preocupes que Tito Ouji está aquí para salvar el día. Ui, y esta extraña piedra que parece una palanca unida a una aún más extraña piedra en forma de cadena, que está conectada a esa rara piedra con forma de polea, y cuyo extremo aparenta ser una piedra con forma de piedra, ¿qué será?” – l'eco de “la puta cabra que et va parir!” que en Hitsugaya va bramar a pulmons plens abans que una esclavissada de roques els arrossegues encara més avall del que ja eren, va seguir ressonant fins i tot quan el so reflectit ja feia hores que s'havia apagat.

“Doncs ja som aquí! Eeeeeeeeeooooo!” – en Takuma sabia que no estarien gaire contents amb ell perquè havia tirat pel dret i en lloc d'entrar a la fortalesa del dolor foradant el pati, ho havia fet directament per les masmorres, però és que allà fora hi cardava tantíssim sol... i els havia dit tantes vegades que hi posessin una lona, que tampoc era tan cara. Gastaven moltíssim més pressupost en mantenir enllustrades les manilles de les cel·les! I per a què, si sempre estaven a les fosques?! No hi havia llum possible que es pogués reflectir en aquell coi de trastos de ferro! Però no hi havia manera, així que no li quedava altre remei que fer-se una entrada personalitzada. “Hola? Que estic sol?”

“Què passa, que jo sóc un tovalló de paper?!”

“Tu hauries d'estar inconscient...”

“Doncs mala sort, perquè estic ben despe—”

“TAAAAAAAAA-KUUUUUUUU-MAAAAAAAA!” – es va sentir un crec ofegat per les mandíbules del cuc i quan en Takuma va mirar avall, en Hibari s'estava immòbil a la boca del seu animaló.

“Covard...”

“Què, què, a qui ens portes? A qui ens po—HIBA-CHAAAAAAAAAAAAAAAAAN!” – el vampir hagués jurat que havia vist com el cos inert d'en Hibari s'estremia en sentir aquella veu que espantava la foscor i tot. Bé, si de debò havia estat així, no el jutjava pas. Només un estúpid no correria cames ajudeu-me en escoltar una veu com aquella pronunciant el seu nom. A ell se li glaçava la sang, la poca que li quedava intacta, cada vegada que les veia esperant-lo al llindar de la porta. De qualsevol porta. Sentia pànic de travessar habitacions...

“¿Está muerto? Porque parece que esté muerto. ¿Te lo has cargado? ¿Así, sin más? ¿Liquidado? Creo que no respira. ¿Lo has matado? Lo has matado, confiesa. No, no, no pasa nada, de verdad. Ya verás, libérate de esa carga y te sentirás muchísimo mejor. Palabra.”

“No, no l'he mort. Està inconscient.”

“¿Por qué te haces esto? ¿¡POR QUÉ?! ¡CONFIESA TUS MALDITOS CRÍMENES, CHUPACABRAS!” – de sota la faldilla, la Kireko va traure una porra, disposada a usar-la per apaivagar la seva set de justícia quan, d'entre els rocs dispersos del terra, va aparèixer en Sebastian, vestit de forense, i va examinar les constants vitals d'en Hibari. Al seu costat, la Nala se'l mirava

angoixada, amoïnada per l'estat de salut del seu estimat mafiós.

“¿Y bien Doctor? ¡¿Y BIEN?!”

“Doncs... ni idea, sincerament. Només m'he posat la bata perquè tenia fred.”

“¡MALDITA MEDICINA QUE NO SIRVE PARA NADA!”

“VOLS FER EL FAVOR D'ESCOLTAR-ME?! Està viu, caram!”

“¡Eso es lo que tú dices porque no quieres que te meta el bate de béisbol por el ojete por incompetente!” – d'un salt, la Kireko va aterrar damunt del cap del cuc. Va estirar enrere el braç que sostenia el bat, tant que en Híbari el va sentir acariciant-li la galta, i com si en lloc de ser un ésser humà normal i corrent, que no ho era, fos alguna mena de monstre, que sí ho era, va deixar anar el braç endavant, amb tanta i tanta força, que el bat va fer la volta sencera i va acabar al cul equivocat.

“UAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!”

“¡Anda, pues es verdad que estaba vivo!”

“Era, aquesta és la paraula clau.”

“Doctor! Doctor! Curi'!! CURI'!!”

“Ésta no se enteraba de nada...” – en Sebastian, que s'havia pres molt a pit allò de portar bata, es va posar uns guants de làtex ben lubricats i amb una professionalitat impròpia en ell perquè no era pas metge sinó majordom, va agafar l'extrem sobresortint del bat, i d'una empenta, el va acabar d'endinsar en en Híbari. “Claro que sí, ¡mucho mejor, chacho! Este mes tienes paga extra, ¡jajajajajajajajaja!”

“Pobrissó. Pobrissó.” – la Nala acariciava el cap d'en Híbari, que es notava que s'estava aguantant les ganes de plorar com una magdalena, i va alçar el cap just a temps per veure com de la boca del cuc gegant intentava escapar-ne alguna cosa.

“Eh, EH! Tu, no fugis! Kire, Kire, que en Kid es vol escapar!” – efectivament, d'entre els molars esmolats de la criatura, en Kid observava la situació esperant el moment idoni per escapar corrent d'aquella casa de grills. Però, com sempre, va fallar estrepitosament i de manera miserable. Era el seu destí, no en podia fugir. La seva mala estrella l'havia sentenciat des del minut zero, negant-li qualsevol tipus de repòs i fortuna a la vida. I ara només podia seguir aquell camí de sorra i cristalls, gravat a la seva pell, gravat a la seva cara asimètrica, als seus cabells desiguals. En Kid era un desgra—

“TAMPOC CAL QUE ET PASSIS!”

“Tú sí te has pasado, huyendo de nosotras de esa manera. No, no, no me mires así. Eso es, baja poco a poco, que yo te vea bien. No, en serio, que no llevo gafas y no se si eres tú o un pedazo de la cena del bicho. Así, muy bien asimétrico, muy bien.

Va, que ya casi lo tienes. Ya casi estás...” – la Kireko va allargar la seva mà a en Kid, que tremolava més que una gelatina a l'Empordà i quan el va engrapar pel canell... “¡AHORA! ¡AHORA SÍ VAS A SABER LO QUE ES QUERER HUIR PERO NO PODER, LAMEALPARGATAS!”

“De debò que no entenc perquè els deixen campar lliures si el que realment volen és lligar-los a una paret i turmentar-los fins que se'n cansin.”

“La jove mestressa Kireko diu que quan criden i supliquen amb ganes són més sucosos.” – en Kid espeternegava com un salmó remuntant la corrent, negant-se a creure que havia sobreviscut a aquella cosa llefiscosa per caure a les mans d'una que encara ho era més. Però la Kireko no deixava anar la seva víctima, era com un raptor: un cop t'ha acorralat i esventrat, et devora amb un diabòlic somriure a la cara. En Kid tenia els segons comptats, però el majordom al servei de la bèstia va intervenir, sense cap mena de dubte motivat pels plans secrets que les seves dues mestresses devien tenir però que, en el frenesí de la sang, havien oblidat per complet. “Jove mestressa, pensi que si l'elimina ara, el laberint que he muntat no

servirà per a res.”

“Laberint? Quin laberint? QUIN LABERINT? QUÈ VOLEU DE NOSALTRES?! NOOOOOO—”

“¡Cállate ya, lechugo! Es verdad, debo reprimir mis instintos más básicos que me dictan que me cargue al papanatas éste ahora o luego no podré disfrutar al máximo el espectáculo. ¡Bien dicho, chacho! Pero como vuelvas a desacreditarme de esa manera, ¡te rapo los pelos del culo con un soplete!”

“No en tinc pas, de pèls al cul.”

“¡Bueno, pues te arranco la piel a tiras con un soplete!”

“Saps que existeixen les tenalles, oi?”

“¡Ya habló el listo que vivió en el medioevo! Pues nada, ¡a ti te la arranco a bocados!” - empenyada, la Kireko va girar cua, de tornada a la sala del tron. La Nalataia encara seia immòbil, acaronent el caparró d'en Hibari, que va obrir els ulls molt lentament i, amb una mirada de súplica, va demanar a en Takuma que el tragués d'allà. Llàstima que en Kid se n'adonés abans...

“Eh! Eh! EEEEEEEEEH! Està despert! Eh tu, Nala! En Hibari està conscient! Testà prenent el número. Eh! Eh! EEEEEEEEEH!” - amb un crit d'entusiasme, la Nalataia va alçar la cara d'en Hibari perquè quedés a l'altura de la seva. L'angoixat líder del Comitè Disciplinari la va mirar amb por als ulls, una por tan densa que li regalimava galtes avall, on s'acabava fonent amb la seva pell i li atorgava certa tonalitat grisosa cadàver.

“Que bé! Que bé! Vine amb mi, Hiba-chan, que riurem una estona!”

“Ah, sí?”

“És clar, d'en Kid, per bocamoll. Ja veuràs que divertit serà arrebossar-lo de pa moll i alliberar un estol d'ocells famolencs! Va, som-hi! Sebastian!”

“Si, jove mestressa?”

“Prepara en Kid.”

“Per descomptat.” - en Sebastian va allargar el braç i va engrapar en Kid per l'orella, arrossegant-lo calabós enllà. El jove asimètric havia perdut les ganes de cridar. De queixar-se. De viure. Ja només li quedaven ganes de plorar, però les seves llàgrimes s'havien rendit feia temps i tenia els ulls més secs que un bacallà en sal. Així que es va haver de resignar a fer la cara més trista que va trobar en el seu míser repertori, que era força exigü. De fet, era tan limitat, que la seva cara normal era tot el registre del qual disposava.

“Et tenen molta mania...”

Bien, pues ya te tenemos donde queríamos. Bien hecho, cabeza de sapo.” - l'Ulquiorra estava lligat a un arbre amb les dents d'en Zoro enfonsades entre cella i cella.

“Ghaghbon! Mbh'ghagbhies d'agbhghar pegh ghcbap?! GQHUE NGHBO BGHSOPGH UNHGA PUBGHTA NGHPEBGRAH!”

“No, no, claro. ¿Cómo iba a pensar eso de ti?” - l'Atobe es va mirar l'Ulquiorra i a tots dos se'ls va dibuixar el dubte a les cares. I a les espatlles.

“De debò has entès alguna cosa?”

“¿Yo? ¿A éste? Qué coño voy a entender. Veamos, monocromático de los huevos, ¿qué quieres de nosotros y por qué va a tener que morir Zoro por ello?”

"Jo només passava per aquí, sense segons intencions, ni res..."

"Pues los anestésicos que hemos incautado nos dicen justo lo contrario."

"Era per si m'atacava alguna co—"

"A TU QUÈ T'HA D'ATACAR?! PERÒ SI ET SURT UN LÀSER DE LA PUNTA DEL DIT!" - en Zoro s'havia desempallegat del cap de l'Ulquiorra i estava recollint les dents que li havien caigut de l'esforç. L'ermot on es trobaven havia adquirit de sobte, i sense saber perquè, la mateixa densitat que un flam i caminar era una odissea. De fet, era tan complicat mantenir-se de peu, que l'espadatxí s'estava enfonsant en aquella terra humida, fosca i amb cert olor de resclosit.

"LA MARE QUE EM VA PARIR."

"Pues bien tranquila debe estar, sin ti dando por saco a cada segundo." - segurament l'Atobe era mig elf. Això o es mantenia en l'aire a cop de ventositats, perquè sinó, no s'explica que el fang que tenia sota els peus encara no se l'hagués empassat però que, per contra, s'estigués cruspint viu el seu company de viatge.,

"Aquest ermot és una trampa mortal de traïdoria. Tan bon punt perds la concentració, t'engoleix."

"Eso explica que estéis con el lodo al cuello..." - no era només el terra de l'ermot: els arbres, les plantes, la vida mateixa... aquell lloc era com una gelatina del color de la caca que endrapava qualsevol engruna que li caigués a la boca. L'Ulquiorra havia anat perdent peu, relliscant pel tronc de l'arbre, i ara mantenia el cap pel damunt de la línia flotació, a punt per enfonsar-se.

"Atobe, tu tens els poder! TU TENS EL PODER, FES-LO SERVIR, HÒSTIA PUTA!"

"A MI NO ME GRITES, MISERABLE GUSANO DE LA FRUTA!"

"No, de debò, tu ens pots treure d'aquí d'un cop de raqueta. Ets el Mag, recordes?"

"¿Y qué gano yo con ello? ¿Salvaros a vosotros? No merece el esfuerzo..."

"SOM COMPANYS, DESGRÀCIA AMB CAMES!"

"No, perdona, no somos compañeros. Casualmente, vivimos juntos. Casualmente, nos bañamos juntos. Casualme—"

"Ens mengem els ous l'un a l'altre! VOLS FER EL FAVOR DE PESCAR-ME AMB LA RAQUETA!" - l'Atobe va allargar la raqueta a en Zoro, que la va agafar. Amb tan mala llet i mala sort, que li va relliscar de les mans i li va partir les poques dents que li quedaven senceres. "Vhghvaghs vghvet efvfhgesfvgamengh!"

"¡Claro, no tengo nada mejor que hacer que partirme la boca de incógnito! Si quiero dejarte sin dientes, lo hago y punto, ¡y no me ando con milongas!" - però, per una vegada a la seva vida, l'Atobe no havia provat de fer res mal fet. Ja va ser mala sort que li sortís tan malament. En Zoro, desesperat per sortir d'aquella bassa tova, pudent i humida en que s'havia convertit el terra, seguia aferrat a la idea d'agafar-se a la raqueta de l'Atobe, així que ho va intentar de nou. La nova relliscada va ser tan bestial, que part de la matèria gris del seu cap va sortir cames ajudeu-me i es va perdre en la immensitat del territori.

"Anda, pues era verdad que había algo ahí dentro..."

"QUE MAJUDIS, HÒSTIES!" - remugant, l'Atobe es va desplaçar un parell de pams endavant, procurant no perdre aquella concentració que el mantenia flotant i va estirar, altra vegada, la seva raqueta màgica. Aquesta vegada, la relliscada no va ser d'en Zoro. "TAN DIFÍCIL ÉS CONJURAR ALGUNA COSA QUE ENS TREGUI D'AQUÍ?!"

"Pero tu qué te crees, ¿que soy Dumbledore?" - mentre queia endavant, la raqueta va colpejar l'espalla d'en Zoro i en va sortir la barra indicadora de vida. Aquesta, i veient la situació penosa en la que es trobava el seu amo i senyor, va treure unes manetes primes i afilades... i les hi va clavar a les espatlles, empenyent avall, aviam si així l'ofegava per sempre i el perdia de vista d'una punyetera vegada. "Ya me jodería ser tú y que mi propia barra de vida me odiara de esa manera."

“Venta-li un bon jec d'hòsties, que m'enfonsooooooooo!” – però l'Atobe havia vist una altra cosa interessant, entre aquells ditets de dimoni ressentit. Amb la punta de la raqueta, va picar de nou l'espatlla del seu company, que es va acabar d'enfonçar quasi per complet: ara només se li veien les puntes dels pèls. “Meh, un poco de autodisciplina no le vendrá mal.”

“Què és això?”

“Pues eso intento averiguar. Veamos...”

“Sembla un menú...”

“¿Menú? ¿Acaso cabeza de sapo es comestible? Antes muerto que comer nada que haya salido del cabezaculo ése.”

“Cara de cul, Atobe.”

“¡Cara de culo la que se te va a quedar a ti cuando te la parta con mi raqueta! ¡Y déjame pensar!” – per damunt l'espatlla invisible d'en Zoro hi flotava alguna cosa semblant a un menú desplegable del Word: era com un requadre, gris i apagat, que enumerava múltiples opcions de joc, cada una més inversemblant que l'anterior. “Lavar? Pues no le iría mal, porque apesta. Rotar? Y eso qué mierdas significa? Ejecutar? Joder, con el menú. Acariciarles con amor el pe—QUIÉN HA PROGRAMADO ESTA SARTA DE TONTERIAS?!”

“Imagina.”

“Espera, que aquí hay algo mínimamente decente, a ver... Compartir puntos de vida. Bueno, eso ya me parece medio normal. Al ritmo que lleva el fango zampabollos este, cabeza de sapo se muere antes de que yo termine la frase.” – la realitat no s'allunyava gaire de la predicció de l'Atobe: la barra indicadora d'en Zoro estava tan perillosament pròxima al desastre, que fins i tot havia perdut les ganes d'escanyar-lo i demanava al tennista que la salvés.

“I això com es fa?”

“¡Pues yo que se, chico! A ver si crees que tengo las soluciones a todos los problemas.”

“Fa uns segons, semblaves ben convençut de tenir-les.”

“En ningún momento he dicho/insinuado/afirmado/declarado eso. Jamás. Incluso te diré que las posibilidades que este menú ofrece me parece algo digno de estudio. Y fascina—”

“QUE EM TREGUIS D'AQUÍ, CONY DE COTORRA!” – el caparró d'en Zoro havia fet el titànic esforç de ressorgir entre el llim que el tenia atrapar per apel·lar a la bona voluntat del seu amic ínti— “PERÒ VOLS FER EL FAVOR DE NO INVENTAR, CAP DE RUC!” – i tal com va aparèixer, en Zoro va relliscar endins la bassa de fang. Blup blup. Adéu.

“¿Se puede ser más impaciente? Veamos, “Compartir puntos de vida”, clic.” – el menú desplegable es va desplegar encara més.

Compartir punts de vida és un procés simple i, en cap cas, difícil de dur a terme. Només cal seguir els punts d'acció següents i el transmissor dels punts atorgarà satisfactòriament els punts desitjats al receptor. <<Clicar ACCEPTAR per continuar>>

“Pues, aceptar, ¿supongo?”

“COM QUE SUPONES?! QUE MESTIC MORINT A MARXES FORÇADES!”

“¡Y si sigues sacando el cabezón del barro a cada segundo que pasa, más rápido vas a pringar! ¡ESTATE QUIETO YA!” – l'Atobe va clicar ACCEPTAR. Les instruccions van aparèixer flotant damunt d'un munt de bombolletes que, suposadament, marcaven el lloc de descans etern d'en Zoro... si és que un infeliç com ell mereixia cap mena de descans, és clar.

1) El transmissor ha d'estar completament segur de voler cedir part dels seus punts. Estàs completament segur que vols entregar part dels teus punts a l'imbècil d'en Zoro? Del tot? <<Hola menú, sóc en Zura!>> <<No, però m'està amenaçant amb la seva katana i diu que em deixarà encara més asimètric del que ja sóc. NO VULL MORIR JOVE!>> <<No>> <<Quin remei>>

"Hum, la E, aunque confieso que me tienta eso de darle al <<No>>"

2) No cal que et sentis pressionat, eh? Pots dir que no i no passarà res. De debò, digues que no.

"EM PRENS EL PÈL?! EM PUTO PRENS EL PÈL?! THO ESTÀS INVENTANT!"

3) No, no, ningú et pren el pèl. Aquí ens prenem la nostra feina molt seriosament.

"I UNA MERDA ROSSA!" - la seva agonia seria llarga i molt, molt irònica.

"¡Yupiiiiiiiiiiiiiiiiiiii!"

"AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAH!" - en Hitsugaya es notava esgotat. Esgotat i mullat, però sobretot empenyat. Iracund. Colèric. Rabiós. Tan sols volia que aquell viatge interminable pel tobogan de la bogeria acabés d'una vegada i així estomacar l'Ouji de valent. Sentia unes ganes irracionals de buidar-lo per dins i farcir-lo de pedres. D'introduir una mànega per la seva boca i obrir la clau de pas. El volia mort, remort i resúpermort. L'Ouji s'ho estava passant de conya, giravoltant i esquivant estalactites.

"¡Cuidado, chiquitín, que ahí viene otro bosque de pedruscos colgantes, wiiiiiiiiiiiiiiiiiiii!"

"Si em tornes a dir menut, t'arranco la cabellera d'un castany—" - CREC! - "—nyAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAH!" - trobar una estalactita amb sortints perpendiculars al seu eix era complicat però que, a més, aquests sortints apuntessin tots en una mateixa direcció i pivotessin deliberadament per trobar de cara els aguerriats aventurers i donar-los la benvinguda era una raresa entre rareses. En Hitsugaya era un paio afortunat. I foradat.

"Hum, me pregunto si cabeza de sapo querrá compartir contigo sus extravagantes pendientes..." - ni tan sols l'Ouji imaginava com acabaria aquell inesperat passeig per les entranyes de la terra, per això pensava gaudir el moment... llàstima que el moment tingués plans més urgents que el divertiment d'aquell parell de viatgers intergalàctics. Potser es pensava que no ho notaven, però si algú hagués preguntat a en Hitsugaya i l'Ouji, tots dos haurien contestat sense cap mena de dubte que la velocitat que els arrossegava tobogan enllà s'incrementava a cada sot i clot que passaven. Anaven tan de pressa, que els seus culs s'havien convertit en una pluja de foc i espurnes, il·luminant la foscor del subsòl. A l'Ouji li era tot força igual: el príncep alienígena solcava aquella muntanya russa amb l'alegria pròpia d'un nen de cinc anys que es munta per primera vegada al Dragon Khan sense saber que ben aviat arribaran els loops i les vomitades. En Hitsugaya era adult i sabia que allà hi havia gat amagat. Quan les flames del seu pandero van il·luminar aquelles formes grotesques que els perseguien corrent a les fosques, va entendre que hauria d'haver contractat aquell coi d'assegurança a tot risc i no la merda a tercers que li havien encolomat.

"Ouji, no hi tens res, a les butxaques, que ens pugui traure d'aquí!"

"¡Pero quién te crees que soy, ¿Doraemon?! ¡Efectivamente! ¡Y más guapo!"

"Doncs fote't mà a la butxaca i treu-nos d'aquí, que la cosa aquella amb un sol ull s'ha tret un pica gel de la seva I ENS

ESTÀ APUNTANT! - la cosa d'un sol ull que deia en Hitsugaya era una criatura fascinant del submón, única en la seva espècie, que només volia jugar a fer diana amb els seus caps. Amb l'ull mig clos i la punta de la llengua entre les dents, l'enorme individu va llançar el seu enorme pica gel en direcció a l'Ouji, que el va esquivar enfonsant el cap entre les espatlles, i va acabar estimbant-se contra la paret que tenia al darrera... amb tanta mala fortuna, que el pica gel va rebotar i en Hitsugaya el va rebre amb el front al descobert.

"BUAHHAHAHAHAHAHAHA !." - un dit índex enorme va assenyalar en Hitsugaya - **"Unicorn. Hahahahaha. !."**

"NO TÉ NI PUTA GRÀCIA!" - la cosa d'un sol ull i els seus companys de cacera reien tant que fins i tot les pedres els van acompanyar en aquella cacofonia. Algunes d'elles van caure del lloc i tot, hahaha. I això els va fer tanta gràcia als monstres de la cova, que les seves riallades van incrementar en quantitat i qualitat: si abans queien algunes pedres, ara ho feien totes. I a l'atzar!

"¡Mecachis!" - el paraigua que l'Ouji provava d'obrir s'havia encallat i no hi havia manera. Ni els insults, ni les amenaces, ni l'imminent xoc contra aquell pedrot que estava a punt d'esclafar-lo a ell i a l'humà que bregava desesperadament amb el seu cos de fibra de carboni temperada van servir per a res. XOF!

"HÒSTIES!" - la sang que no va banyar en Hitsugaya, va caure en cascada tobogan avall, perdent-se en la foscor profunda que tenia sota els peus - **"A aquest ja no el remuntem..."** - embadalit per l'espectacle, en Hitsugaya va passar per alt la cara pàl·lida i d'ulls intensament vermells que va aparèixer flotant uns metres davant d'ell. També va ignorar per complet la maça que duia a les mans pulcrament enguantades. I, sense cap mena de dubte, no es va fixar en la placa d'acer que dividia el tobogan en dos i que, amb un agradable PLOF!, va marcar de manera abrupta el final del seu entretingut viatge pels confins del subsòl.

"Nosaltres. Homenet. !."

"Vosaltres. A Prendre. Pel. Cul."

4) Aleshores, estàs segur que vols cedir punts a aquesta desfeta d'home, oi?

"Otra vez, ¡que sí! Llevamos así casi cinco minutazos, ¡siento como me crecen los pelos del ojete!"

"NO HI HAVIA ALTRES LLOCS PER ESCOLLIR?!"

"¡Yo no elijo qué me crece ni donde, vale!"

5) Entesos. Clica <<ACCEPTAR>>

Un nou sub-submenú va aparèixer a l'aire. Aquesta vegada, era un qüestionari exhaustiu i molt extens sobre la compatibilitat entre transmissor i receptor.

*6) Primer pregunta. Tu i en Zoro teniu un accident. El teu company es dessagna a gran velocitat i tu tan sols tens un mocador de paper usat per tapar una de les seves múltiples i mortals ferides. Quin gust de pizza esculls? <<Amb pinya>>
<<Amb tàperes>> <<Sense xampinyons>> <<Freda>>*

"Mierda, han ido a pillar..."

"A QUI LI IMPORTA LA PIZZA?! QUE M'ESTIC MORINT!"

“!Cállate, zampahormigas, que esto hay que pensarlo bien! Veamos, la piña es ligeramente ácida y su jugo podría corroer les heridas, pero las alcaparras so—“

“UNA MERDA! LES TÀPERES SÓN UNA PUTA MERDA! COM ESCULLIS LES TÀPERES, ET MATO, MAMÓN!”

“¿No te gustan las alcaparras, eh? Bueno, pues eso, con alcaparras, ¡MONTONES DE ALCAPARRAS! ¡QUIERO UNA PUTA PIZZA QUE SÓLO LLEVE ALCAPARRAS!”

7) Desig concedit. I ara, passem a la segona pregunta. En Zoro s'ha menjat la pizza de tàperes ell sol i ara té indigestió. Entre vòmit i cagatera, li surten unes butllofes negres i flàccides per tot el cos. De sobte, i atrets per la pudor que desprenen els furóncols, apareixen uns vespots de la mida d'un conill. A qui esclafes primer? <<A les vespes>> <<Als furóncols d'en Zoro>> <<Corres sense mirar enrere i a prendre pel cul el teu company>> <<Esclafes en Zoro>> <<He dit ja que esclafes en Zoro?>>

“Lo aplasto sin pensármelo medio segundo y luego echo a correr. De hecho, no se ni siquiera qué hago con él.”

“EM CAUSES UNA DIARREA AMB LES TÀPERES I EM VOLS DEIXAR TIRAT?! ETS UN MALPARIT!” - la bassa, cansada d'haver d'enfonsar la seva presa cada vegada que treia el cap, va decidir escopir-lo i dedicar-se a atraure animalons menys energètics que en Zoro. Un cop fora, i tot cobert de fang, l'espadatxí es va abraonar damunt del seu company, encegat pel record de les tàperes imaginàries que l'Atobe l'havia obligat a menjar-se. Un peu blanc i verdós li va fer la traveta. I un peu dins d'una vamba li va cardar una coça al cul. Total, que en Zoro havia sortit d'una bassa poc pacient per caure dins d'una que encara ho era menys. “CAB—“

“Menos mal.”

“Pots continuar. Oh, i de res.”

“Nos ha jodido, claro que de nada, ¡que el golpe de gracia se lo he dado yo!”

8) En Zoro és una massa líquida i efervescent. Deci—

“Espera, ¿efervescente por qué?”

No ho sé, noi, jo no faig les preguntes. O sigui, sí però no. Saps què vull dir? El cas és que ho és i punt.

“Bien. Continua, por favor.”

Doncs això, que el teu company ara és un bassal llefiscós i fumejant. I aleshores, apareix del no-res un carruatge en forma de carabassa. El cotxer et diu que estàs convidat a un ball opulent, d'etiqueta i amb buffet lliure. Què contestes? <<No, gràcies, estic aquí esperant que el meu company de l'ànima recuperi l'estat sòlid. Però gràcies per pensar en mi>> <<Uh, menjar gratis! On cal signar?>> <<D'etiqueta? Bé, li robaré la roba a l'Ulquiorra, que sembla de bona qualitat>> <<Si et regalo al monocromàtic i el de la bassa viscosa, em puc quedar amb el carruatge? El que facis amb ells és decisió teva, jo no en vull saber res... bé, sí ho vull saber, però en tinc prou amb un vídeo. Mira, apunta, tenistadotado@sexymail.com>>

“Pues creo que voy a decir la A, si bien eso de amigo del alma sobra. Dejémoslo en mascota tolerable.”

“AAAAAT000000BEEEEEEEEEE!” - una mà va agafar el tennista pel turmell i va usar-lo de piona per propulsar-se amunt. Agafat a la mà hi havia en Zoro, que es barallava a cops de peu amb un cadàver entossudit a enfonsar-lo altra vegada. Cal destacar que el peu no era d'en Zoro. I que el cadàver no volia arrossegar-lo, sinó que pretenia recuperar les

sort per segons vegada en menys de cinc línies. Ni un paràgraf sencer! - "I de qui coi és la culpa?! No entenc ni perquè em parles..."

"Estaria bé que, per variar una mica, DEIXESSIS EL QUE SIGUI QUE ET FUMES PER SUPORTAR LA MERDA DE VIDA QUE TENS, QUE N'ESTEM FINS EL CUL, DE TU!"

"No passis ànsia, que la pròxima vegada que el teu cul tingui problemes, FUMARÉ I FUMARÉ FINS QUE REBENTI!"

"EL MEU CUL ESTÀ MOLT BÉ, GRÀCIES!"

"SÍ, L'ATOBÉ TAMBÉ HO PENSA!"

"Certo. Y me sorprende que no esté aquí, examinando sus posesiones. ¿Dónde andará?"

"Amb sort, se l'haurà empassat Cthulhu..." - "aquí", i sempre segons la lògica no terrícola de l'Ouji, era un forat excavat a la roca, de parets molsoses i llimacs banyuts, que acabava en una llacuna de fons interminable, taaaaaan interminable, que es veia completament negra. Per a la resta de criatures vives, era un pou ple de merda i aigües putrefactes. "Al final, sempre acabem penjats com fuet."

"Si pogués ser un fuet, em tornaria ranci només per provocar-vos una indigestió."

"Claro, porque hemos sido nosotros quiénes te hemos colgado aquí para, después, acompañarte en tu oscura aventura. No existe nada mejor en este mundo que mecér a tu lado, ¡pequeño y diminuto saquito de alegría! Y si puede ser en un lóbrego y pestilente agujero en el suelo cuyo fin es de dudosa salubridad, ¡tanto mejor! ¡Vamos, compañeros, abracemos a nuestro intrépido amigo y deseémosle el mejor de los viajes... ¡PUES LO VOY A MANDAR DE UN EMPUJÓN AL CHARCO PURULENTO QUE TENEMOS DEBAJO!" - i així, d'un cop de maluc, l'Ouji va despenjar en Hitsugaya en contra de la seva voluntat. El shinigami va xocar contra la superfície de, diguem-ne, l'aigua amb un desagradable PLOF! que no augurava res de bo per a la resta.

"Esto es acojonante, ¡ACOJONANTE, TE DIGO! ¡Aún no hemos empezado y ya se están matando! ¿¡ES QUE NO RESPETAN LA JERARQUÍA O QUÉ?!"

"Dona, com més aviat comencin, més aviat podràs anar-te'n de tapes."

"¡A OSTIARSE! ¡YAAAAAAAAAAAAAA!" - pel damunt dels cossos penjants, la Kireko va començar a tallar cordes, causant una caiguda en massa al bassal fosc i sospitós que, segons enrere, havia engolit en Hitsugaya talment com ho faria un forat negre amb la llum: sense deixar rastre.

"¡A ver, que no estamos tan mal! Si por la izquierda restamos y por la derecha sumamos, a lo mejor sacamos algún número que podamos comprender."

"I si em treus del fang i anem a prendre unes braves? SEGUR QUE ACABEM ABANS!"

"¿Dudas de mi capacidad para sumar y restar, paleta?"

"DUBTO QUE NO T'INVENTIS EL RESULTAT PER PRENDRE'M ENCARA MÉS PUNTS DELS QUE NO TINC!"

"¿Y yo para qué iba a querer tus sucios puntos de vida? Ah, sí, ¡PARA MANDARLOS A PASEO Y ENTERRARTE EN EL HUERTO!"

- mentre s'escribassaven i l'Atobe donava cops de peu al cap d'en Zoro, l'Ulquiorra s'havia tret un llapis i una llibreta de la butxaca i provava de desxifrar aquell enigma matemàtic.

"Aviam, pal pal pal és 3. Ve baixa pal pal pal és 8. Pal pal pal torna a ser 3 però estan a l'esquerra de ics, que és 10... així que 10 menys 3? Això és 7, però per què no hauran escrit ve baixa pal pal? Després tenim pal pal pal que, sumat a ics, seria

13 però restant els tres pals anteriors, es queda en 10. S'anul·len l'un a l'altre, com les sumes de negatius i positius de xifres iguals però inverses. Ema emma és 2.000, però restant el 10 d'abans, el 8 i el 3, es queda en 1.979. I aquest va ser l'any que es va emetre per primera vegada Doraemon! És això! Volen que mirem Doraemon!"

"¿Qué dice el pusilánime éste de Doraemon?"

"I els altres números què? No t'han agradat?!"

"Tsk. Volíeu números amb sentit i jo els n'he donat un. Ara no us queixeu si no us agrada."

"¡PERO ES QUE TE HAS DEJADO NÚMEROS, SO CANTAMAÑANAS! A 1.979 tienes que sumarle 50, y eso te da 2.029. Más la uve, que son 5, y los cinco palitos restantes, 5 más, te dan 10. y sumado, son 2.039."

"NO! Ve baixa i tres pals, fan 8. Però als dos últims pals se'ls ha de restar el 8, i això és -6! I 2.029 - (-6) és 2.035!"

"¿¿EN QUÉ MUNDO NO ROMANO EXISTIAN LOS NÚMEROS NEGATIVOS, CABEZA DE BRÉCOL?!"

"I per què les teves sumes són vàlides i les meves no?!" - que aquí ningú sabia com llegir correctament els números romans, era un fet. Que el número estava malament des d'un bon començament, era un altre fet. Quina havia estat la intenció del menú des d'un bon principi? Causar la bogeria entre els assistents a l'acte? Iniciar un debat matemàtic transcendental? Donar a l'Ulquiorra temps de sobra per desfer-se de les seves lligadures i preparar la porra de butxaca?

"Doncs probablement." - mentre discutien, l'Arrancar monocromàtic d'intensos ulls maragdes, va colpejar amb força, i amb una porra enorme i dura com l'acer, a l'Atobe, qui va acabar de bocaterrosa damunt del seu company, enfonsant encara més en Zoro en aquell toll de terra bruta i humida. Quan es va assegurar que cap dels dos replicava a les bufetades que els estaven caient, i que ningú veia com els remenava les butxaques i els robava les xocolatines, l'Ulquiorra els va agafar pels turmells, arrossegant-los cap al castell que es veia a la llunyania i, de passada, llaurant la terra amb les seves dents.

Una data curiosa, i que el cos directiu de Gran Otaku ignorava per complet perquè, d'haver-ho sabut, s'haurien encarregat personalment de fer-lo arribar el més aviat possible, és que a l'any 2.035 està previst que passi fregant un asteroide amb capacitat per matar-nos a tots si li ve de gust fer-nos un copet. La pedreta rep el nom de 2002 AY1 i ens visita cada 11 anys. Aviam si a la pròxima s'anima i ens extingeix a tots...

"Mestresses, ja sóc aquí!... odio haver de dir això. Nala! Kireko! Porto un parell de garrins ben cepats!" - per com tremolava el terra, l'Ulquiorra va saber del cert per quin costat apareixerien, a quina velocitat i en quin ordre. El problema el va tenir quan el seu cos no es va moure d'on era. Qüestió de supervivència: moure's activaria els sentits de caçadores d'aquell parell d'hipopòtams en potència. I això l'obligaria a córrer. I córrer el mataria, no pel cansament o d'una caiguda eventual, sinó perquè una de les dues, o les dues, li saltarien al coll. I en Sebastian els afilava les dents cada matí. L'Ulquiorra sospitava que també la llengua... Al final, en estàtic o en moviment, li va tocar el rebre: una Kireko desbocada es va abraonar damunt seu, fent-li saltar els pulmons de dins i incrustant el pobre Arrancar a terra.

"¿QUÉ PASA, ¿QUE NO TENÍA MÁS HORAS, EL RELOJ?! ¿SABES CUANTO RATO LLEVAMOS ESPERANDO QUE APAREZCAS CON ÉSTE PAR DE VÍBORAS MORIBUNDAS?!"

"Doncs espero que més temps del que m'ha tocat esperar a mi a que l'Atobe es desfés dels seus punts de vida. Quina porqueria de joc, ha estat una enganyifa!"

"Sí, dels de dalt. Va, que els altres ja porten un parell d'hores en remull."

"Ahora sí van a desear estar incinerados."

"Incinerats? Voldràs dir morts."

"No, digo incinerados, porque con los muertos puedo, y quiero, jugar, pero con las cenizas no. Y ellos no querrían que jugara con sus maltrechos cadáveres. Nadie lo querria, que estoy muy loca, y de eso a la zombiedominación mundial sólo hay media loncha de jamón. Aunque claro, a mi me la pela mucho vuestra opinión, pero mi yang aquí presente es pacifista, por lo que no me deja divertirme con los fiambres."

"Hum, jugar amb els morts no és tan divertit com penseu, jove mestressa."

"Hala, otro comeflores. ¡ME TENÉIS HASTA EL CHIRRI!" - en Takuma i en Sebastian ajudaven la Kireko i la Nala a carregar els cossos d'en Zoro i de l'Atobe. És clar que la feina bruta la feien ells, de fet. Les dues Mestresses de la Masmorra es limitaven a cocejar els concursants inconscients i a cridar a l'Ulquiorra que espaviles, que ningú es creia que no pogués desincrustar-se del terra ell solet. L'Arrancar va alçar el cap, va rebufar i es va alçar com si aquí no hagués passat res. Però l'ull que li penjava pensava el contrari.

"Ecs, posa't-el bé, quina angúnia!" - tots, com la gran família que er—

"Desestructurada."

"Però família igualment."

"Ya, eso no termina de ser de mi agrado. A la familia no me la puedo merendar, por eso de que está feo y las compatibilidades de órganos y toda la historia."

"Hum, però l'Ulqui es pot fer créixer extremitats, segur que te'n pots menjar un trosset i no passa res."

"Menos el trauma que le queda de por vida al cerrar los ojos y ver como el mastodonte caníbal este le arranca la cara de un mordisco."

"Vaya, alguien se ha despertado gruñon, ¿eh?"

"Y maniatado. A Zoro. Con eso lo digo todo."

"PERÒ SERÀ POSSI—!"

"¡SÍ, LO ES! ¡Y CIERRA EL BUZÓN O TE LO COSO A LOS PIES!"

"No estic convençuda que així resulti igual de divertit."

"Ni tú, ni nadie." - van continuar endavant, fins arribar a la boca del pou. Allà, i sense gaire cerimònies, en Sebastian i en Takuma van entregar el paquet exprés. Quan els dos bonys de carn van tocar l'aigua, o el que culleres fos allò, es va sentir un gruny cavernari procedent de qui sabia on... però proper.

"Molt bé, canalla! Ja sou al punt final de la vostra aventura! A que ha estat chachi?!"

"Pistachi."

"Exacte! Aquest és l'esperit, Hiba-chan!"

"Oye, ya que ha salido el tema, ¿para qué te lo has llevado antes?"

"Per a res a veure amb un bany de sals aromàtiques, massatges amb oli i llençols de seda negra. No pas."

"I ets aquí? Nano, el teu poder de seducció és una merda com una catedral."

"Doncs apa que el teu."

"Tots sou potencialment seductors, no ens barallarem per això."

"Jo només vull estar potencialment mort."

"Dóna-li temps."

"A qui?"

"Eso, a quién, ¡que nos tenéis en ascuas!"

“¡En ascuas voy a remojar yo a Kid! ¡¿Tú sabes la de sinsudores que me ha causado tu ausenteletárgico sentido de la orientación, chinche de pato?! ¡CASI MUERO, DOS VECES!” - navegant entre la merda que els cobria fins les espatlles, l'Atobe va intentar arribar fins on era el seu company, que ja maldava per pujar damunt les espatlles de l'Ouji, el punt més alt i de referència en aquell fanguissar proinfeccions bacterianes.

“¡Pero bueno! ¡¿Qué soy yo, un faro?! ¡¿Tengo pinta de pico escarpado por el que puedas escalar?! ¡Quita, bicho!” - era poc probable que l'Atobe arribés sa fins on era en Kid, però el jove déu de la mort no se la volia jugar, així que va començar a nedar en direcció contrària al tennista... però directa als grunys.

“A ver, que la asaltacunas tiene un mensaje y no estás dejando que lo comunique. ¡DEJAD DE HACER EL ANORMAL Y ATENDEDE, PANDA DE GRANOS DE PUS!”

“Gràcies, my furendo. Deia que heu arribat al final d'aquesta gesta èpica i ecumènica. Deia que les penúries i privacions per les que heu passat us han portat fins aquí, us han fet forts, us han fet savis, han estat l'adob perfecte que necessita el guerrer per a combatre l'ene—”

“Ehm, daixò, no voldria interrompre, però si parles de la millora de les nostres habilitats...” - en Hitsugaya i els seus companys es van picar el pit amb la mà i, damunt dels seus caps, van aparèixer les barres indicadores. Els punts d'experiència no eren excessivament elevats considerant que tots els que havien guanyat, per una cosa o l'altra, havien acabat inflant les barres d'en Takuma, d'en Sebastian i de l'Ulquiorra. Així que ni tenien gaire punts ni prou nivell. N'hi havia que estaven en negatiu i tot. La d'en Zoro, de fet, va apunyalar repetidament el seu humà fins que aquest va deixar de respirar pels pulmons i va començar a fer-ho per la pell. La Nala se'ls va mirar sense dir res, amb estoïcisme, com si tot allò no l'afectés per a res.

“És que no l'afecta per a res.”

“—mic. I ara arriba l'última croada contra el mal i—!”

“¡¿CÓMO SE PUEDE SUDAR TANTO DE ALGUIEN?!”

“Ahora ya sabes porque huyó el pelirrojo.”

“¿Pero no se había perdido?”

“Perdido, huido, evadido impuestos... lo mismo da, que da lo mismo.”

“NO, PERDONA, PERÒ NO! Si ha fugit per culpa seva, ÉS COSA D'ELLA RECUPERAR-LO!”

“Claro, y si el mundo fuera de color de rosa, ¡SERÍA UNA MALDITA MIERDA TODO! ¡VÁIS A ENCONTRAR AL PELIRROJO O ME HARÉ UNA BUFANDA CON LOS PELILLOS DE VUESTROS ASQUEROSOS TRASEROS!”

“—sou al lloc exacte, en el moment precís! L'enemic s'acosta. Qui de vosaltres s'alçarà amb la glòria?! Endinseu-vos, oh aguerrius valents, en les tenebres que us envolten i recordeu que la veritat és allà dins!”

“Crec recordar que la frase deia “allà fora”, no?”

“No val la pena discutir amb ella. No la val.” - apropant-se perillosament al límit del pou, la Nala va alçar el cap i la veu, i va dedicar una cançó als seus cavallers de relluent armadura... que no vestien en aquell moment, ni la vestrien més endavant perquè la Kireko les havia foses per fer-ne culleretes pel te.

BEALOCWEALM HAFAD FRÉONE FRECAN FORTH ONSENDED
GIEDD SCULON SINGAN GLÉOMENN SORGIENDE
ON MEDUSELDE THÆT HE MA NO WÆRE
HIS DRYHTNE DYREST AND MAGA DEOROST.

"No sé, pero a mi eso me suena a lamento."

"Noooo?! I què te n'ha donat la pista, EL TO O LA FONT SAGNANT?!"

"Correcto, mamarracho galáctico. Concretamente, uno dedicado a un muerto. ¡JA!"

"Enternecedor."

"Han de saber que no podran sortir d'aquí fins que no trobin el jove amo Shuuichi. I per evitar-los temptacions, nosaltres tres vigilem l'escenari del crim. Vull dir, del combat." - cap del tres volia ser el primer en baixar, així que a decisió pròpia de la Kireko, la Mestressa Ying de la Masmorra, va cardar una puntada de peu al cul de l'Ulquiorra, que va sortir disparat pou avall però, a l'últim moment, va ser capaç de mantenir-se flotant amb un dels seu Cero disparat amb precisió quirúrgica, precisió quirúrgica que va esventrar en Zoro, però què hi farem...

"DONCS DEIXAR DE DISPARAR LÀSERS SENSE SOLTA NI VOLTA!"

"Molt bé, ara que l'Ulquiorra flota..." - en Sebastian i en Takuma van saltar damunt del seu company, que per poc no s'enfonsa en la merda juntament amb ells, i a cops de Cero, es van mantenir en l'aire.

"Tinc pinta de taula de surf?"

"Amb aquests faldons més aviat sembles una manta gegant. I no de les que solquen els oceans."

"Ja, sí. Ei, vigileu els cero." - mantenir-se damunt d'aquella massa pudent i negra, amb dos tripulants a bord, no estava sent gaire fàcil per a l'Arrancar. Així que no quedava descartat que algun dels concursants acabés la missió abans de començar-la.

"Molt bé, ja poden començar a desfilar galeria endins." - i amb això, va començar l'última gran marxa dels Ents.

"¿Qué nos ha llamado?"

"Res de bo, segur."

← ○ →

"Tu creus que el trobaran?"

"A mi me la pela siempre y cuando ergo ipso facto columbo oreo muera alguien."

"Dius coses molt rares."

"Y tú tienes un novio muy escurridizo."

← ○ →

Aquella porta no hauria d'haver estat oberta. I sabia del cert de què parlava, perquè l'havia tancada amb clau. I la clau la duia a la butxaca. I la butxaca estava protegida amb un cademat numèric. I s'havia empassat el cademat així que, a la pràctica, aquell cademat era completament inútil perquè la butxaca la duia als pantalons, no a l'estómac. Però tota precaució era poca. Quan va ser més a prop de la porta, en va notar l'aroma. I la fortor. Totes dues en una de sola. Inconfusible.

"Ni un cony de gelat puc anar a buscar sense muntin l'espectacle!"

← ○ →

"Caminar enfangats fins els colzes ja és prou suplici, CAL QUE PARTICIPIS DEL CANT CORAL DEL MAJORDOM?!"

"Mi buen amigo Hitsugaya, soy el bardo, es mi obligación relatar vuestras ges—espera, ¿no habíamos tenido esta conversación antes?" – els nois caminaven per la gruta que els havia indicat en Sebastian. No tenien gaire clar quin era l'objectiu de circular per allà a les fosques, il·luminats ocasionalment pels cero de l'Ulquiorra, però si sabien, i per experiència, que cada vegada que intentaven tornar enrere, algun dels tres gossos guàrdies els clavava un mastegot. I si un d'aquests era en Sebastian, a més, l'afortunat s'enduia un nou orifici corporal, cortesia de la perxa per a góndoles que el majordom estava usant com a rem per dirigir l'Ulquibot. En aquells instants, en Zoro i en Kid eren més corrents d'aire que persones.

En Sebastian, sempre mimètic, havia interioritzat amb tanta passió el seu paper de gondoler, que mentre els concursants-mercenaris de tercera xipollejaven per l'aigua bruta, ell els cantava cançons de travessia. L'Ouji, que mai desaprofitava la oportunitat de deixar en ridícul als qui l'envoltaven, s'havia unit a la veu del majordom i, plegats, entonaven balades mortuòries pujades de to.

"I de les profunditats de l'abisme del diable encarnaaaaaaat... ♪"

"¡Surgió un trasero muy vulgaaaaaar! ¡¿De quién es?! ¡¿De quién será?! ♪"

"Aquell forat místic endiablaaaaaaat... ♪"

"¡Es el ojete de Zoro, el ano más triviaaaaaaaaaa! ♪"

"Busca dolor! Busca agonía! Cerca mal i destruccióooooooooó... ♪"

"¡Y en su trinchera infecta, el gran héroe se sacrificó! ¡Con gusto! ¡Con sarna! ¡Con ladillas y con picor! ♪"

"Per fer front a la misériaaaaaaa... ♪"

"¡Atobe se lo zumb—! ♪"

"¡PERO QUE OBSESIÓN! ¡QUE TENGO UN LISTÓN!"

"¡Y también tiene un polló—! ♪"

"¡HABLO EL TULLIDO, NO TE JODE!"

"Era fosca la trinxera, sang i vísceres arreu! Ningú sentia cap fal·lera, la mort els trepitjava els peeeeeeeeeeeus... ♪"

"¡Sangre y tripas le recordaban que tenía cierto poder! ¡Cierta anaconda entre las piernas a la que todos debían obedecer! ♪"

"I una dallà! I dues! I tres! Els seus membres abatuuuuuuuuuts... ♪"

"¡En pompa! ¡Vaselina! El calentorro les metió en los más primitivo de sus traseros su deseo con ardor! ♪"

"Podríeu deixar de cantar com l'Atobe s'ho munta amb en Zoro, SI US PLAU?!"

"¿Celoso? Podemos meterte en la canción a ti también. A ver, dame una rima. Una con gancho."

"Dos cops de puny et cardaré, com no deixis de dir burrades."

"Ajá, puñetazos. Bueno, eso es rima consonante de pollaz—"

"TANCA LA BOCA, COLLONS!"

"¡PERO SI ME LO PONES A HUEVO!"

"Com els que li menjarà a l'Atobe quan tornem a casa..." – els tonfaa d'en Hibari van acabar incrustats a les seves temples amb tanta rapidesa, que en Zoro no es va adonar de què passava fins que el seu company el va tenir panxa amunt i s'hi va asseure com qui munta un inflable a la platja. L'espadatxí es mirava els braços, flotant sense destinació coneguda, i els manava, els ordenava, els suplicava que escanyessin en Hibari, però els danys neuronals eren tan exagerats que una de les mans li va retornar una doble botifarra – "Pir qué m'ídií tint tit i tithim?! Ih? IIIIIIIIIIIIH?! QUINI MINI DI BRIMI ÍS IQUISTI?!"

Lluny d'allà, en algun raconet brut, pudent, farcit de cloves de festucs i lleugerament inclinat, un gruny ronc i empolsinat es va queixar quan les roques que li feien de terra es van obrir, sense preavis ni notificacions, i se'l van empassar.

"Aquest castell estava sencer quan he tancat la porta. Però quantes hores he passat fent cua a la gelateria?!" - en Shuuichi caminava pel castell, amb el cul ben contret de la por, i al·lucitava a cada passa que feia. Masmorres sagnants, cadenes, destrals, serres de calar oxidades... no hi havia un sol racó que no exclamés als quatre vents que la Kireko i la Nalataia s'ho havien passat teta redecorant. Redecorant i planejant el seu pròxim genocidi multitudinari. El gelat d'ortiga i rovelló—ECS, QUINA PUTA ANGÚNIA, COLEGA!

"NINGÚ T'HA DEMANAT LA OPINIÓ! Espera, on ets?!" - enlloc, arreu, és difícil definir-me. Sigui com sigui, el peculiar gelat que en Shuuichi portava a la mà havia quedat tan garratibat per aquell horror, que no gosava ni desfer-se per por a que en trobessin el rastre, el seguissin fins a casa i l'estovessin amb una cullereta de fusta. L'home guineu, per la seva banda, estava disposat a arribar fins el final, fos quin fos, i descobrir què cony havia passat en aquell indret d'ensomni. D'ensomni, amic, es diu insomni.

"Doncs ben bonic m'havia quedat abans que aquell parell de minvades mentals hi fotessin les grapes!" - va callar de sobte quan les riallades es van fer més i més potents - "Si ja ho sabia jo..." - i les va seguir.

"¿Tiene algún sentido que nos obligaran a navegar por un río de, con total seguridad, deshechos humanos para, luego, dejar que éste nos tragara y nos escupiera en un DURO SUELO DE MÁRMOL?! ¿Y QUÉ LÓGICA ESPACIO-TEMPORAL SIGUE ESE RAZONAMIENTO?!" - quan ja creien que el riu de merda els mataria, van notar com si algú hagués tret el tap de la banyera i un remolí vertiginós els va xuclar encara més avall. La caiguda no va ser llarga: no es va sentir cap crit. Però va ser dura, molt dura: igual de dura que llençar amb tota la ràbia del món un ou contra l'asfalt, un asfalt a quinze centímetres de distància. Encara ara seguien destriant dents.

"Crec que aquesta és d'en Kí." -

"Doncs jo crec que hi ha més ullals que persones han caigut. De moment, n'he comptat 43."

"Això podria ser culpa meva. Ja sabeu, mudo els òrgans que em desapareixen."

"Ixtirpir, Ilqiiirri. Li piriili qii bisqiis ís ixtirpir."

"Y adiós al empoderamiento masculino."

"O cercenar. Mutilar. Extraer. Descuajar. Mangar. Sustraer. Expoliar. En definitiva, arrancar."

"Sí, això sóc jo."

"No, cariño, me refería a la pérdida habitual y violenta de tus partes. De todas ellas. Arrancar."

"Sí, digues."

"Creo que no me sigues."

"Això és evident. Jo sóc aquí, les meves cames allà. Ha estat una caiguda difícil."

"¡Por supuesto, que cabeza, la mía! Espera, permite que te ayude..." - l'Ouji va fer baixar les cames de l'Arrancar per la seva boca, fins que una d'elles va treure el cap alegrement per la vena femoral - "Mucho mejor."

“Sebastian, tu en sabies res, d'això?”

“Del tap al riu? De la caiguda? De la vida en general?”

"DI LI TIVI PITI MIRI MINTIDI I CIVILL!"

"Reconec que no m'esperava caure al laberint amb tota la resta. I encara menys que acabaria formant part de la batussa. Però la vida d'un majordom al servei de les Mestresses de la Masmorra és una història farcida d'incògnites." – en Sebastian

els va ensenyar la polsera que havia aparegut màgicament al seu canell i que tots els presents ja havien intentat arrencar-se a mossegades. Sense cap mena d'èxit.

"I si ens mata la polsera? I SI ESTAN DISSENYANT UNA NOVA GAMMA DE COMPLEMENTS DE MODA LETALS PER DOMINAR LES MASSES?! I SI—?!"

“¿Para qué iban a inventarse unas pulseras asesinas si Kireko puede eliminar de un mordisco la mitad de la población mundial i cepillarse la mitad restante con uno de sus pedos corruptos? ¡Es un sinsudor! Ya son ganas de perder el tiempo...”

"Aleshores, per a què són aquest cony de polseres?"

“Serán un GPS. Digo yo que, después de las molestias que se han tomado para traernos hasta aquí, no querrán perdernos de vista.”

“Bé, això sí puc contestar-ho. Aquestes tires de plàstic barat... són un complement de moda que han dissenyat per a ma—”

“Ho sabia! HO SABIA!”

"CIRRII! CIRRII I NI MIRI INRIRI!"

“—rcar-nos com si fóssim bestiar. Com molt bé ha dit el jove Atohe, són un GPS: un que ens injecta verí al torrent sanguini si no ens movem cada pocs seg—” - el majordom va deixar l'explicació a mitges perquè uns espasmes tremebunds van recórrer el seu cos. Va caure a terra i les convulsions el van portar aquí i allà, com si fos un trepant descontrolat. Quan va passar per on eren en Zoro i en Kid, es va posar a clavar queixalades al seu voltant, amb tanta mala fortuna que no va arrencar cap cama. De sobte, tot es va aturar. I es va fer el silenci.

"AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAGH!"

[illegible]

“Atobe, què fas?”

“Bailar la macarena. Si lo que quieren es que me mueva—EEEEEEEEEEEEEEH, MACARENA, AAAAAAAAH—eso haré.” - els moviments descontrolats del majordom havien activat un ressort instantani en els concursants. I ara cada un d'ells es movia per aquell espai limitat on es trobaven com si l'Atobe els hagués contagiats amb ladelles. Menys l'Ouji: la seva sang era tan pèrfida que el verí no s'atrevia a posar-li un sol dit al damunt. L'Ouji es podria haver tret la polsera, però li agradava l'estil chic-neo-punk-classic que li aportava, així que se la va deixar. I, aprofitant que ningú li feia gaire cas, va iniciar la seva dissertació bardística.

“Los héroes, que más que héroes parecían pulgas en un trampolín, se encontraban ante la disyuntiva de si seguir con su épica aventura y, por lo tanto, a merced de las Amas de la Mazmorra, o plantarles cara y deshacerse así de su vil yugo. La decisión no era simple, vaya, nunca lo es. Y menos cuando uno se juega la vida. Aunque claro, esas vidas tampoco eran para tirar cohetes. Puede que la de alguno de ellos estuviera un pelín por encima de la media, pero aún así era difícil discernir entre al aprobado justo y el suspenso absoluto. Porque, claro, ¿qué o quién marca el límite? ¿En qué punto se desdibuja la línea que divide lo divino de lo mundano? ¿Lo genial de lo meh? ¿Lo especial de... de ellos? Los sabios llevaban siglos sopesando la cuestión y nadie había dado aún con un consenso que satisficiera a las partes: los conflictos se repetían por doquier a lo largo de lo siglos, un círculo de Möbius pelotudo y traidorcete cuya resolución prometía ofrecer a

los vencedores las respuestas a aquellas preguntas que los siglos habían borrado. Y eso era un putadón de cuidado porque, si no sabes cuáles son las preguntas, ¿cómo esperas obtener las respuestas? Y si obtienes las respuestas, ¿cuáles eran las preguntas? ¿No sería eso un reto incluso mayor? Como dicen algunos, ¿no será peor el remedio que la enfermedad? Puede, puede. Es innegable que algunos remedios los carga el diablo. ¡Y de qué manera! ¿Cuántas veces una medicina no ha sido la causa de una muerte repentina por fallo multiorgánico en lugar de curar un triste resfriado? ¡¿CUÁNTAS?! Oh, y hablando del demonio, parece que el nuestro está vivito y coleando. No, Atobe, esa cola no, la otra.”

“—ons. Així que ens convé seguir endavant i endinsar-nos al laberint. El remei, en aquest cas, podria ser pitjor que la malaltia, per—”

“Déjalo, ya he hablado yo sobre eso en el ratito que te debatías entre la vida y la muerte. Ya está todo dicho.”

“Perfecte.” – es van posar en moviment. Més encara. Seguint en Takuma, que també duia la polsera, van entrar tots al laberint que s'obria davant seu. No era un laberint de fiar. L'atmosfera que s'hi respirava, que flotava a l'ambient, es percebia traïdora. En qualsevol moment podia aparèixer l'enemic i cosir-los a ganivetades, deixant les seves esquenes tan útils com un colador sense malla. Per això en Zoro anava l'últim: perquè era el qui més massa muscular tenia i, per tant, major tolerància als ganivets, i perquè deixar-lo al davant convidava l'enemic a atacar-los, ni que fos per la ràbia que suposava veure aquella cara de babau de bassa que tenia. Així que al final, on acabaven totes les desfetes i desferres.

“Ji is in pinidirii, ritis immindis!”

“Zoro, si t'hem deixat al final és perquè no emprenyis, AIXÍ QUE NO EMPRENYIS!”

“Algunos no saben nunca cuando cerrar el pico. Menos mal que ése no es mi caso para nada. Yo no sólo se cuando debo mantener la cremallera puesta, sino que además se cuando deben hacerlo los demás. Y eso, queridos míos, es un don con el que la divina providencia ha decidido recompensarme. ¿Por qué?, os preguntaréis. Bien, hubo un tiempo en el que mis tejemanejes de príncipe descarriado, cosa que ya no soy porque encontré mi Verdadera Voluntad, me llevaron hasta lo más bajo de la sociedad. Hablo de drogas, armas, extorsión, sexo en grupo, sexo con animales, sexo con mesas, sexo con uno mismo, sexo contigo, sexo con vosotros y, también, de enanos de circo. Ésos eran los peores. Pues veréis, estaba yo un día saliendo de la ducha, después de una noche salvaje con una mesa de billar cuand—”

“¡PERO CÁLLATE YA, QUE A NADIE LE INTERESA!”

“Hombre, era por hablar de algo, que os veo muy calladitos. Parecéis cerdos de camino al matadero, cosa que me recuerda otra noche loca en la que la cabra de mi tío y yo nis fuimos de juerga y—” – TUM! TUM!

“No, més tambors a les profunditats no. MÉS TAMBORS NO!”

“Si te parece, el enemigo se va anunciar con unas gaitas.” – ja fossin tambors, ja fossin gaites o gats miolant amb un embut a la boca, el so era cada vegada més nítid. Cada vegada més pròxim. TUM! TUM! TUM! TUM! TUM! TUM! TUUUUUUUM! TUM! TUUUUUUUUUM! TUM! TUUU—!

“QUE SÍ, QUE JA ÉS AQUÍ!”

“Tots atents! Ens pot atacar des de qualsevol costat!”

“Kid, tú ponte ahí. Y tú, cabeza de espinacas, allí. Sí, exacto, justo donde estás. Con esta alineación ganadora, ¡el resto sobrevivimos fijo!” – amb en Kid i en Zoro a cada extrem de la fila, en Híbari, l'Atobe i en Hitsugaya apinyats al centre espatlla contra espatlla, en Sebastian buscant gats, l'Ulquiorra fent-se créixer braços i cames extres, perquè val més prevenir que guarir, l'Ouji fonent-se amb les parets i en Takuma mirant-se'ls a tots amb escepticisme i resignació... va aparèixer en Zura. Però per on? La resposta us sorprendrà.

“CHOOOOOORPRECHA!” – tres de tres van sentir com els agafaven els escrots i tiraven avall. Tres de tres van pensar que allò era estrany, que era impossible que els haguessin engrapat els ous als tres. I menys a la vegada. Tres de tres van girar els caps en completa sincronia i agonia. Tres de tres van veure en Zura brotant de la terra, com si fos un xampinyó. Tres de tres van voler desfer-se del minvat cabró de dents sospitosament afilades. Tres de tres van acabar estabornits a terra, amb un nyanyo de la mida d'un meló. I un de un va alçar-se victoriós. I un cop alçat, es va treure la titola, va pixar-se damunt dels seus companys i es va encarar amb els qui quedaven – “GRRRRRRRRRRRRRR, WAN! WAN!”

“VEUS QUÈ PASSA QUAN NO AJUDES ALS TEUS COMPANYS, CAGARRO?!” – en Zoro havia recuperat la veu. I la mala bava. I no li feia por usar-la. La veu, perquè la mala bava no la usava, simplement la desprenia. Així que amb un crit ofegat i la katana per damunt del seu cap, va fotre a córrer en direcció a en Zura, que se'l mirava atentament, grinyolant les dents i fregant-se les mans, unes mans que havien trobat cert plaer en mantenir ben subjectes les pebroteres del Trio Meravella. La ràbia incandescent que alimentava en Zoro i l'empenyia endavant, que el feia insensible i indiferent a qualsevol mena de presagi de mort imminent, qualsevol indici d'una possible defunció violenta en el seu futur més immediat, va contribuir, en gran mesura per no dir totalment, a que l'espadatxí no detectés aquella cama que començava a alçar-se. Aquella cama que es posicionava en perpendicular a la seva línia de moviment. Aquella cama no havia vist cera depilatòria en la vida. Aquella cama que, en definitiva, estava a punt de fer-li la traveta. En Zoro, encegat pel moment, va ensopegar amb la cama que, no contenta amb la caiguda, li va etzibar una coça al cul, enviant-lo de bocaterrosa als peus d'en Zura.

“ÉS POT SABER A QUÈ JUGUES, TAKUMA?!” – amb la boca de clatell, en Zoro es va alçar per trossejar en Zura en bocinets ben menuts – “Ja et tinc! A mi no me la fotràs! Hahahahaha—ha? I la katana? I LA MEVA PUTA KATANA?!” – la puta katana d'en Zoro reposava tranquil·lament entre les mans obertes d'en Takuma, que la hi havia agafat prestada per treure's una pedreta de la sola de les sabates.

“Així millor. Ja res no m'impedeix CARDAR-TE PUNTADES DE PEU AMB TOTAL LLIBERTAT D'ACCIÓ!” – en Zura va entaforar la mà dins la boca d'en Zoro i li va agafar la campaneta.

“Se masca la tragedia. Aunque después de esto, dudo que cabeza de sapo vuelva a mascar nada jamás.” – en Zura estirava i estirava, i a en Zoro li saltaven llàgrimes grosses com síndries. Fins que, amb un sorollós CREC! i un inconfusible FRIIIIISH, en Zura va deixar del revés l'espadatxí.

“Y ahora, ¿qué hacemos con el pellejo ese?” – la pellofa a la que feia referència l'Ouji era, sense cap mena de dubte, allò que tothom reconeixeria com a Zoro, encara que sense carn, músculs o ossos de farciment.

“NO SÓC UNA PELLOFA, DESGRACIAT! I TU, JA VEURÀS COM T'ENXAMPI!” – l'espadatxí perseguia en Zura, que s'havia lligat el seu cos-muda al coll i corria amunt i avall, esquivant els ridículs intents d'un Zoro del revés per recuperar allò que li havien robat.

En Kid havia caigut desmaià tan bon punt havia vist brotar el seu amic del terra. La seva actuació no hagués guanyat un Oscar però havia complert el seu objectiu: que en Zura no el considerés un enemic potencial. Però l'Ouji el volia despert si pretenia desfer-se del sociòpata que vestia la pell d'en Zoro com si fos una capa de superheroï.

“Va, venga, que se que estás despierto. Veo como te tiemblan los pelillos del sobaco. Ale, ¡pa'riba!” – en Kid va obrir un ull i va mirar el seu company, que l'apuntava amb la perxa del majordom. El va tancar. Va resar. L'Ouji li va foradar un peu.

“AAAAAAAAAAAAAGH! El meu peu, EL MEU PEEEEEEEEEEEEU!”

“¡Ai, chico, que si, que tienes un pie! ¡Y con un agujero! Acéptalo, ¡y sigue con tu vida! De verdad que no soporto a éstos quejicas que sólo saben exclamarse de lo mal que les sale todo. ¡TOMA LAS RIENDAS, PARDIEZ! Yo no voy a estar allí siempre para solucionarte la vida. Vamos, ¡ni que me paguen por ello!”

"NINGÚ'THO HA DEMANAT!"

"No me dicen lo mismo tus ojos. Si los escuchas con atención, algo que dudo que tengas, verás que piden a gritos un poco de empoderamiento, ¡que ya están hasta la córnea de ver como fracasas miserablemente en todo! Imagina, IMAGINA, ser ellos y tener que presenciar, día tras día, como metes la pata hasta perderla, ¡si es que no me sorprende que cada uno mire para un lado distinto!, ¡¿quién querría verte fracasar estrepitosamente desde que te despiertas hasta que alguien te deja inconsciente y vuelta a empezar?! Yo no, desde luego."

"Un discurso muy tierno. ¿Podemos hablar ya sobre como vamos a rajar a Zura y a convertirlo en una funda de sofá, ¡POR FAVOR?!" - l'Atobe, en Hitsugaya i en Hibari s'havien alçat i se subjectaven els baixos penjants amb les mans: en Zura els havia estirat tant les bosses de les taronges, que ara semblaven sacs de patates.

"Creo que en la casa tenemos terrenos para labrar..."

"A tu sí que et llaurarem el cervell."

"I ara què fem? Com sortirem d'aquí?! La nostra única esperança er—"

"Espero que no diguis "era en Zoro" perquè et cardo tal mastegot que et veuràs l'interior dels pulmons."

"Ui, es un lugar muy bonito par ir de vacaciones. Totalmente recomendado."

"—a usar en Zoro de distracció i fugir comes ajudeu-me, però ja sap que som aquí!"

"Aviam, sabrà que som aquí, però jo el veig molt content amb la seva nova capa." - en Zura, que tenia l'oïda molt fina, es va aturar a mitja carrera i va saludar amb la mà - "Sí, sí, hola maco. Ha ha, si sabessis les ganes que tenim d'enfonsar-te al riu, malparit..."

"Bueno, está claro que jugar con Zoro le está sentando bien a—"

"¡Mira como salta, jajajaja! ¡Y mira como se come el muro cabeza de sapo! ¡Jajaja, pero será gilipollas, el muy zoquete!"

"—tus muertos, Ouji, ¡NO ME INTERRUMPAS, QUE PIERDO EL HILO DE MIS PENSAMIENTOS! Decía que veo a Zura muy concentrado y entretenido, así que deberíamos ir pensando como salir de aquí antes de que se canse de jugar con el amasijo de sangre y hue—espera, ¡¿QUÉ GENIO HA HECHO ESO Y CÓMO PODEMO REPETIRLO NOSOTROS EN UN FUTURO?!"

"AVIAM SI SERÉ JO QUI T'ESBUDELLI, CARAGIRAT!"

"¡¿QUÉ VAS A HACERME TÚ, SI NI CONSERVAR LOS MÚSUCULOS EN SU SITIO PUEDES?! ¡CENUTRIO!" - la massa muscular d'en Zoro al complet s'havia rendit a la gravetat i s'anava desprenent dels ossos que encara perseguien en Zura. Alguns dels bocins de massa sagnant provaven de tornar a la seguretat de la pell, però en Zura se'ls treia del damunt a coces. Hi havia fragments d'en Zoro enganxats per tot arreu.

"A mi no m'enganyen: aquests dos estan enamorats."

"Bé, mai se sap on pot florir el cuquet de l'amor."

"L'amor és un cuc? Doncs quina basarda."